

האשה נקנית פרק ראשון קידושין לו.

לו.

עין משפט
נר מצוה

שצב א מיי פ"ג מהל' ע"ז הל' טו סמג לזין סב טו"ש"ע י"ד ס"י קפ טעף י' שצב ב ג מיי שם טור ש"ע טע"ט ס"י ט' ד (מיי פ"ד מהל' תפילין ה"ל"א טו"ש"ע א"ח ס"י ט' טעף ט'):

שצב ה מיי פ"ג מהל' מעשה הקרבנות הל' ט סמג עשין קפג: שצו ו מיי שם פ"ט הלכה טו: שצו ז מיי פ"ט מהל' ביאת מקדש הלכה ה:

שצב ח מיי פ"ג מהל' סוטה הלכה טו ופ"ט מהלכות מעשה הקרבנות הלכה טו: שצב ט מיי פ"ט מהלכות מעשה הקרבנות הלכה טו ופ"ט מהל' מורות הלכה ד:

הנהגות הב"ח

(א) תוס' ד"ה הקבלת וד"ה חזן ט"ל:

תורה אור השלם

- בנים אתם לוי אלהיכם לא התגוררו ולא תשמו: קרחו בין עיניכם למות:
- ב דברים יד א כ. פי' אולי עמי אחי לא ידעו בנים סכלים הקנה ולא נבגוים הקנה חכמים הקנה ליהודי ויהייה לא ידעו: ימיהו ד כב 3. ויאמר אשתך ר' פני מהם אר"ה קנה אחריתם פי' דור תהפכת הקנה בנים לא אמן בם: דברים לב כ 4. הוי גוי חטא עם כפד עון זרע מרעים בנים משחיתים עובד את יי נאצנו את קדוש ישראל נזרו אחר: ישיהו א ד 5. וקנה מספר בני ישראל בחול הים אשר לא ימד ולא יספר ויהיה במקום אשר יאמר להם לא עמי אתם יאמר להם בני אל יי: הושע ב א 6. דבר אל בני ישראל ויאמרו אלהם אדם פי יקריב מבם קרבו לך מן הדבוקה מן הדבוקה את הדבוקה תקריבו את יקריבם: יקרא א ב 7. וסמך ידו על ראש העלה ונרצה לו לכפר עקלה: ויקרא ד א 8. דבר אל בני ישראל לאמר המקריב את זבח קרבנו לך יביא את קרבנו לך מתוך שלמיו: קדו תביאנה את אשך את החלב על הקחוד יביאנה את הקחוד להקדיף אתו תנפוח לפני יי: ויקרא ז ט"ל 9. וזאת תורת המנחה הקרב אתה בני אהרן לפני יי אפי' בני המזבח: ויקרא ז י 10. והביאה אל בני אהרן הכהנים וקמץ משם מלא קמצו משקלתה ומשנתה על כל לבנתה והקטיר הבכור את אונקרתה והמנחה אשר ריח ניחח לך: ויקרא ב ב 11. והקטירו אתו בני אהרן המזבחה על העלה אשר על הצעץ אשר על האש אשר ריח ניחח לך: ויקרא ג א ראשו והקטיר המנחה ונמצה דמו על קיר המזבח: ויקרא א טו 13. וישחט את בן הבקר לפני יי והקריבו בני אהרן הכהנים את הדם וזרקו את הדם על המזבח סביב אשר פתח אהל מועד: ויקרא א ה

א"י לאו ג"ש ה"א הפסיק הענין. וא"ת היכי תיסק אלעמין למימר הכי הו' מפיקין לעיל (דף לה): מפאת* שאינה צבול תשחית ולא אמר דקרחא שכתוב צפרשה ראשונה קודם כל תשחית הפסיק הענין לפאת זקן וכ"ש דקאי אקרחא שהיא ראשונה צפרשה א קרובה יותר לבני אהרן דכתיב צפרשה ועוד קשה דת"ק דמתניין היכי פליג אקרחא דקאמר דמתניין חוץ מבל תקיף ובל תשחית ולא קאמר ובל יקרחו והא מפילו מפאת אמר לעיל דקאי לבני אהרן כ"ש דקאי אקרחא דקרובה לבני אהרן וי"ל דסד"א דגבי קרחה דאע"ג שהיא קרובה לבני אהרן הפסיק הענין משום דכתיב (דברים ד) כי עם קדוש אתה דמרבה נשים ואפילו בישראל ומפרש בגמרא דלא הפסיק הענין: **אם** בן יריבתוב קרא קרח. פי' ולימן את האמור של זה זהו הו' מפסיק במה מנינו ואי משום דליבה צבו מנות ימירות און לנו לחלק מזהו אחת שאנו מולאין צכהנים ובישראל צהדיא דודאי גוף המנוה לא היינו לומדים אבל פירוש המנוה גמרי שפיר מהדי: תפילין גופיהו מהבא גמרינן דהו'. וא"ת ומה צכ מ"מ יליף קרחה מתפילין דאין ג"ש למתלה) וימנא מה תפילין נשים פטורות ה"ג גבי קרחה וי"ל דשמא לא נגמרה ג"ש אלא לאשמעינן מקום הנחת תפילין וקשה לה"ס אמאי און מניחין תפילין בכל הרשע כי היכי דקאמר קרחה בכל הרשע ושמא להכי מהני האי זין עיניכס דהוה מני מעלמא דלא שכיכס ואע"ג דגבי קרחה כתיב זין עיניכס ואפ"ה קרחה בכל הרשע וי"ל דליגמר ג"ש נכתב:

הסמיכות והתנפוח וההנשות.

נראה דמהגשות ואלין מיירי ש צכהנים ואמו קראי נגמ' למעוטי כהנות אבל סמיכות ומנופות איירי בישראל:

הקבלות והזאות.

והיקה לא קמני דהולכה בכלל קבלה שיהי מן והקריבו להכהן נפקא כמו קבלה וזיקה בכלל הזאה * וא"ת אמאי איצטרך קרא בגמרא למעוטי נשים תיפוק ליה דכולהו מ"ע שהזנו גרמא הוו שהרי זינן נהוגות אלא זיוס* דכתיב (ויקרא ז) זיוס זמנו להקריב קרבניהם וי"ל דמ"מ איצטרך קרא למעוטינהו ולמיפסל קרבן צנשים דאי לאו קרא לא הוה יעינין שהעבודה פסולה צה"ג להכי איצטרך קרא למעוטי פסולה דמחללי עבודה ועבודה פסולה מיהו מסמיכה קשה אמאי איצטרך קרא למעוטינהו דהא עבודה לא אתחלל צהכי כלומר בלא סמיכה נמי אין הקרבן פסול בכך* ואם נעשה סמיכה צנשים לא מיפסל קרבן ש צכך* וי"ל דמ"מ איצטרך קרא למעוטי דסד"א משום דכתיב וסמך ושחט איתקש סמיכה לשמיטה מה שמיטה כשרה צנשים דמתנן צוזחים (דף לה): ומייתי צשמעתא קמימתא דשמיטת חולין (דף קד): כל הפסולין ששחטו שמיטתן כשרה שהשמיטה כשרה צזרים וצנשים וכו' אף חזן

אחם היא. משמעות שמהן זין ציד זין צכלי: מצני אהרן. דכתיב (ויקרא כה) לא יקרחו קרחה צרלשס גבי אמור אל הכהנים: דכי **כתיב קרא**. בני אהרן: נשוק קרא. מהך ג"ש גבי ישראל: צרלשס. האמור אלל כהנים מה ת"ל דלפי שנאמר בישראל זין עיניכס משמע סמך לפדחת: ומה להלן. בישראל על מנת דהתם כתיב למת: א"כ דלהך מילתא לחודה אתא: נכסוב צמרייהו קרח מאי קרחה הוה ליה כג"ש ימיה למירש נמי הא: ספילין גופייהו מהלא גמרי. כלומר היא ג"ש זין עיניכס מיבעי ליה למגמר מקום תפילין מהלא ללא תימא זין ש עיניכס ממש דהיינו על פדחתו אלא יליף מנין עיניכס דקרחה צצמקום שער דבלאו מקום שער לא משכחת קרחה והיינו עלמלא מפתחו: זין לאזני זין לרצא. דנפקא להו פטורה דנשים מקרא אחרינא צנים אתם מאי דרשי ציה: וכו"ס סגלי הוה דמקרו צני. כשאין צהס אלא שטות הוה דמיקרו צנים אלא כשהם רשעים דליה צהו הימנותא לא מקרו צנים: משמיכס. דהיינו עבודה זרה דכתיב (דברים ד) צני משחיתין ועשיכס* פסל וגו': פני מעליא לא מקרו. עוד לעולם: פ"ס. דהדרי מקרו צני אל חי ע"י תשובה: ברתנ' הסמיכות נו'. אינה סומכת ואינה מניפה ואינה מגשת מנחה ואפילו היא כהנת אין העבודה כשרה צה להגיש מנחה צקרון מערבית דרומית כמשפטה דמנין לה צפ"צ דסוטה (דף קד): ואינה קומלת ומקטרת ואינה מולקת עוף ואינה מקבלת דס ואינה מזה דס חטאת העוף חוץ מסוטה וזיקה שהם מניפות מנחתן צעלמן זין כהנות זין ישראליות יליף לה: צב' אל בני ישראל דיקרא וכתיב צההו ענינא וסמך צו: דבר אל בני ישראל והניף. וזו את אהרן המקריב את זבח שלמיו וכתיב צההו ענינא* והניף: הקרב אופה. מהאי קרא נפקא לן הגשה צפ"צ דסוטה (סס): איתקש מליקה להקטרה. והא מעיטנא נשים מוהקטירו אותו בני אהרן:

גליון הש"ס

תוס' ד"ה הקבלות וכו' וא"ת אמאי אצטרך ע' צרלשס פ' אמור ד"ה בני אהרן:

מוסף תוספות

- הא אבי גופיה אבר לפיל דמפתא פאת וכו'.
- וי"ל דיקטבר לא נצמרה צו"ש. מוס' הר"ם ג. דגרי דנשים פטורות במ"ע שהזנו גרמא מבל מקום משום הכי לא מפסלא עבודה באשה מידי דהוה אמילה דיאכא למ"ד צב"ב דע"ז (כו). דכשרה באשה אע"פ שאינה אלא ביום. שס.
- ד הוה מצ"ע שהומ"ג דאינה אלא ביום דומיא דשמיטה דהא בענין חיוב לסמיכה שחטא.
- ה' נד'ואנה אלא ביום כדאימתא סוף פ"ב דמגילה (כ). שס.

מוסף רש"י

ת"ל קרחה. דקרא ימיה הוה (מכות ב). הפסיק הענין. ולא קאי בני אהרן אלא אטומאה לחוד שיש הפסק צנשים בנות לה ימנא (ועיל לה). מיבעי ליה לצדתינא. לימן את האמור של זה זה ושל זה זה ויזון דאיכא לאוקמי לג"ש להכי לא מדרשה למעוטי צנות ה"ל והפסיק הענין (מכ"ה). בראשם מה ת"ל. לאו דוקא קאמר ליה דהא ודאי איצטרך משום דהוה אמינא קרחה כל דהו. אלא מדרש קא דרשי כתיב צרלשס משמע כל הרשע שלפי שמר בו (שם). לא התגוררו. צשרלשס כתיב. ולא יקרחו צכהנים (שם). על בין העינים. צרלשס סמך לפדחת (שם). ואין לי. דמיי על כל הרשע. אלא כהנים. דההו צכהנים כתיב (שם). מקום שעריוש קרחה. ש"ש וס מורטו עשה קרחה (מנחות לז). בנים לא אימן בם. לשון ויהי אמן (אסתר צ) ד"א אמן לשון אמורה כתרמוו אמרו צכני נעשה ושמע ונעשה קלה צעלו הצטמסו ועשו עגל (דברים לב ב). בנים משחיתים. צנים היו להקדי"ה נספכו למשחיתים (שערי א ד). דבר אל בני ישראל וסמך. אדם כי יקריב מכם קרבן לה', וכתיב צההו ענינא וסמך (חגיגה טז). ואין בנות ישראל מניפות. הן עצמן אלא כהן (מנחות טה). מנף להו כהן לחויה (שם).

בנים לא אימן בם. לשון ויהי אמן (אסתר צ) ד"א אמן לשון אמורה כתרמוו אמרו צכני נעשה ושמע ונעשה קלה צעלו הצטמסו ועשו עגל (דברים לב ב). בנים משחיתים. צנים היו להקדי"ה נספכו למשחיתים (שערי א ד). דבר אל בני ישראל וסמך. אדם כי יקריב מכם קרבן לה', וכתיב צההו ענינא וסמך (חגיגה טז). ואין בנות ישראל מניפות. הן עצמן אלא כהן (מנחות טה). מנף להו כהן לחויה (שם).